

WATER

№7-8 (48-49)
жнівень-верасень
2008

NOSTER

„Я ёсьць дарога, праўда
і жыцьцё”

(Ян 14:6)

Выданьне рымска-каталіцкай парафіі сьвятога Казіміра ў Жлобіне

Небясьпечнае павуціньне

Амэрыканскія вучоныя, прафэсары сацыяльнай псыхалёгіі, некалькі гадоў назад напісалі кніжку “Стагодзьдзе прапаганды”, прысвечаную рэкламе ў шырокім сэнсье – пачынаючы ад выбарных кампаній і заканчваючы маркетынгавымі сэткамі накшталт Арыфлэйму. Назва кнігі была выбраная невыпадкава: сучасны чалавек губляецца ў безьлічы камунікатаў, амаль пастаянна сутыкаючыся з прапановай нешта купіць, зрабіць выбар на карысьць той ці іншай фірмы, таго ці іншага кандыдата і г.д. Вучоныя бачаць у гэтым пагрозу для грамадзтва, якое становіцца ахвярай разнастайных тэхнік уплыву ці, іншымі словамі, прапаганды.

Аўтары кніжкі прапаноўваюць чытачам прааналізаваць свае паводзіны ў магазіне, перад тэлевізарам, падчас размовы з выпадковым чалавекам, які прапаноўвае, напрыклад, аказаць фінансавую дапамогу якой-небудзь арганізацыі. Галоўнае пытаньне, якое мы павінны задаваць у такіх сітуацыях: ці гэта мой самастойны выбар? Большасць з нас упэўненыя ў незалежнасьці сваіх поглядаў, аднак насамрэч мы можам нават не здагадацца, што нам кіруюць. Прыкладамі такога кіраваньня зьяўляюцца таталітарныя сістэмы (фашысцкая і камуністычная прапаганда), фінансавы посьпех найбольш разрэкламаваных гандлёвых марак, а таксама... секты.

Узьнікае пытаньне: што агульнага ў секты, нацысцкай партыі і бутэлькі кока-колы? Жаданьне прыцягнуць як мага большую колькасць прыхільнікаў, а ў выніку – забясьпечыць залежнасьць і паслухмянасьць. І калі ў выпадку колы гэта выглядае досыць бясьпечна, то колькасць ахвяраў у лягерах сьмерці або лічба асобаў, якія пакінулі сям’ю, працу дзеля выдуманых месіі насамрэч прымушае задумацца...

У пачатку XX стагоддзя у Расеі каля ста членаў секты Браты і Сёстры Чырвонай Сьмерці спаліла сябе (нібыта ў ахвяру Богу) ва ўпэўненасьці, што насталі апакаліптычныя часы. У 1978 годзе на ранча ў Паўднёвай Амерыцы амаль тысяча чалавек (у тым ліку і дзяцей) з рэлігійнай суполка

Храма Джоўнса скончыла жыцьцё самагубствам. У 1994 годзе ў Канадзе, Францыі і Швайцарыі ў выніку выбухаў і пажараў загінулі 53 члены секты Храм Сонца, лідэр якой называў зямное жыцьцё ілюзіяй, у той час як сапраўднае, згодна зь ягонай ідэяй, працягваецца пасля сьмерці на іншых плянэтах. У 1995 годзе прагучалі выбухі ў такімскім мэтро. Яны былі арганізаваныя членамі секты Найвышэйшай Праўды Аўм, якія верылі ў хуткі канец сьвету. У выніку пацярпела каля 500 чалавек. Гэта далёка ня поўны сьпіс выпадкаў, калі людзі станавіліся спачатку ахвярамі падману, а потым і страчвалі самы каштоўны дар Стварыцеля ў імя гэтага самага падману.

працяг на 2 стар.

Небяспечнае павуціньне

Чытаючы ў газетах гісторыю аб расейскіх сектантах, якія схаваліся ў зямлянцы ў чаканьні канца сьвету, наўрад ці хтосьці прымерваў гэтую сітуацыю да сябе. Кожны з нас упэўнены, што яго падмануць нельга, тым больш прымусіць рабіць дзіўныя рэчы: аддаваць сваю маёмасьць, якая набывалася доўгія гады, пакідаць добрую працу альбо працаваць па 16 гадзін на суткі, нічога не атрымліваючы за гэта, ці адмаўляцца ад родных, жонкі, мужа, дзяцей. Менавіта так захоўваюць сябе члены таталітарных сектаў (тут трэба падкрэсліць, што слова “секта” ў нашых моўных звычках часта атаясамліваецца з пратэстанцкімі рэлігійнымі суполкамі, у той час як падставай для акрэсьленьня секта зьяўляецца не рэлігійны сьветапогляд, але тып залежнасьці, які ўзнікае ў стасунках паміж членамі такой групы).

Існуе стэрэатып, што ў такую залежнасьць трапляюць адзінокія нешчаслівыя людзі, якія нядаўна перажылі асабістую трагедыю, засталіся без падтрымкі, разгубіліся на жыццёвых ростанях. Такіх людзей лягчэй перацягнуць на свой бок, яны самі шукаюць мажлівасьці для эмацыянальнага кантакту. Насамрэч, на першым этапе знаёмства можна назіраць тое, што спецыялісты акрэсьліваюць як “бамбэжка любоўю”: новага члена групы акружаюць увагай, паказваюць, наколькі яго цэняць, колькі радасьці ён прынёс сваім зьяўленьнем і г.д. Але для лідэраў таталітарных сектаў важныя не чалавечыя стасункі, але фінансавыя. Таму і шукаюць у першую чаргу тых,

хто зарабляе, займае добрую пасаду. Паводле дасьледваньняў большасьць членаў таталітарных сектаў – так званы сярэдні клас. І тут разьбіваецца яшчэ адзін стэрэатып: быццам бы сектантамі становяцца толькі неадукаваныя, цёмныя людзі, якіх лёгка ашукаць, расказваючы неверагодныя гісторыі аб жыцці лідэраў і іншапланецянах. На самой справе, ахвярай можа стаць і паспяховы бізнэсмэн, і

школьная настаўніца, і малады студэнт, і... кожны з нас. Чаму так адбываецца?

Безадгаворачнае падпарадкаваньне – гэта мэта, якая дасягаецца дзякуючы шэрагу тэхнік уплыву. Прычым метады гэтыя ўнівэрсальныя. Кожны, хто разьбіраецца ў чалавечай псыхалёгіі, валодае харызмай і ня мае ніякіх маральных прынцыпаў, можа стаць лідэрам таталітарнай секты, кіруючыся наступнымі правіламі:

- стварэньне ўласнага сьвету, рэчаіснасьці. Для гэтага патрэбная у першую чаргу ізаляцыя ад вакольнага сьвету. Часта членам секты, якія жывуць у нейкім абаісленым месцы, забараняецца нават перапіска. У іншых выпадках людзей прымушаюць шмат працаваць, каб не было вольнага часу для кантактаў са знаёмымі

з па-за секты. Каб падкрэсліць сваю непадобнасьць да іншых, “выбранасьць” і такім чынам сфармаваць сьведомасьць групы, неабходна стварыць вобраз сьвету. Звычайна гэтым займаецца лідэр: камэнтуюе сусьветныя падзеі, вучыць, як правільна думаць, распрацоўвае правілы, якіх павінны прытрымлівацца ўсе члены секты. Атрымліваючы гатовую карціну сьвету, а таксама збор прадпісаньняў, чалавек пазбаўляецца выбару. Ён ужо ня мае права голасу, больш за тое, усе яго самастойныя крокі, нязгодныя з правіламі паводзінаў, асуджваюцца як памылковыя;

- разьдзяленьне на “сваіх” і “чужынцаў”. Гэтая тактыка дапамагае, па-першае, скансалідаваць членаў групы, па-другое, сьвет “чужынцаў”, недасканалы і злы, становіцца аб’ектам нянавісьці (такім жа чынам падагравалася нянавісьць да яўрэяў фашысцкімі ўладамі), на які ўскладаецца віна за ўсе беды. Такі падзел служыць таксама нарастаньню страху перад вакольным сьветам: чалавек ня можа адважыцца пакінуць секту і вярнуцца назад, да “злых чужынцаў”;

- стварэньне легендарных біяграфій. Для таго, каб верыць у сваю выключнасьць, патрэбны выключны лідэр. Таму ствараюцца цэлыя міталёгіі. Як правіла выкарыстоўваюцца біблейныя матывы (часта лідэры аб’яўляюць сябе Месіяй альбо прарокам) або гісторыі аб незвычайных здольнасьцях (магчымасьць абыходзіцца бязь ежы, сну, уменьне лятаць і г.д.);

- татальны кантроль ня толькі за ўчынкамі членаў секты, але нават іх думкамі.

працяг на 3 стар.

Распачацьце новага навучальнага і катэхетычнага года

Ва ўсіх касьцёлах Беларусі на распачацьце новага навучальнага і катэхетычнага года традыцыйна адбываецца асьвячэньне падручнікаў, дзёньнікаў і заліковых кніжак. Сёлета сьвятары маліліся ў інтэнцыі навучэнцаў, студэнтаў, а таксама выхавацеляў, настаўнікаў, выкладчыкаў і катэхетаў, просячы для ўсіх дароў Духа Сьвятога, 31 жніўня — напярэдадні распачацьця навучальнага года.

У гэты дзень сьвятары падкрэсьліваюць, што вельмі важна атрымаць благаслаўленьне на распачацьце новага навучальнага года, аднак з боку навучэнцаў таксама патрэбная адказная і старанная праца. Важна

ўсьведамляць, што на ўсё даецца свой час, змарнаваўшы які, можна, у лепшым выпадку, не дасягнуць пастаўленай мэты.

Вернікі Гарадзенскай дзяцэзіі сёлета ўпершыню распачалі новы навучальны год зь пешай пілігрымкі ў марыіны санктуарый у Капцёўцы (Гарадзенскі дэканат, Захад). Пілігрымка прайшла пад дэвізам «3 Марыяй у новы школьны год». У ёй прынялі ўдзел дзеці і моладзь дзяцэзіі, а таксама бацькі школьнікаў, іх настаўнікі, катэхеты і выхавацелі.

Паводле Catholic.by

Небясьпечнае павуціньне

Гэтая задача толькі здаецца невыканальнай. Насамрэч, прымусіць чалавека ня думаць ня так ужо і цяжка: бяз сну на працягу 48 гадзінаў, бязь ежы, у суправаджэньні пастаянных сьпеваў і чытаньня “духоўнай літаратуры” чалавек губляе магчымасьць самакантролю, становіцца апатычным, згодным на усё, толькі б застацца ў спакоі;

- пакараньне за непаслухмянасьць. Тут набор сродкаў вельмі шырокі: ад маральнага прыніжэньня да фізічнай расправы. Членаў секты АУМ, напрыклад, зачынялі ў маленькай камеры, дзе без перапынку гучаў голас лідэра Асахары.

Магчыма, у некаторых, пасля прачытаньня гэтых радкоў,

складзецца ўражаньне, што мы — безабаронныя перад падманам і вераломствам, калі чалавек так лёгка ператварыць у бязвольнага раба. Безабаронныя і бязьвінныя? Але гэта не да канца так. Калі паразважаць, то атрымліваецца, што таталітарныя секты паразытуюць на нашых слабасьцях, грахах. Хто хоча адчуваць сваю выключнасьць, хто імкнецца стаць па-надусімі, хто лічыць сябе правым, а ўсіх астатніх вінаватымі, хто ня хоча вынуць калоду са свайго вока, той выбірае шлях эксклюзіўнага рабства. Тыя, хто спаняверваецца, паддаецца граху распачы, той знаходзіць фальшывую веру. Хто перастае адрозніваць дабро ад зла — трапляе ў сеці гэтага зла. Гэта зусім

не азначае, што членамі секты становяцца выключна страшэньныя грэшнікі. Кожны нас мае правіны перад Богам, у кожным з нас ёсьць пралаз для зла. Трапіўшы на прыдатную глебу дрэннае насеньне прынясе свой плён: залежнасьць ад марнасьці і задавальненьняў, залежнасьць ад алькаголю ці наркатыкаў, залежнасьць ад секты.

Аўтары кнігі, пра якую я згадала на пачатку, зьвяртаюцца да розуму чалавека, яго інтэлектуальных здольнасьцяў: ня дай сябе падмануць, ня стань ахвярай сваёй ляюты, абараняй свайго права да выбару. Я б яшчэ дадала: не забывайце пра вашу душу, сьцеражыце яе чысьціню, беражыце сваю веру.

Па старонках каталіцкай гісторыі Беларусі разам з Аленай Арцёменкай...

Святая

Як часта адбываецца, што ў цяжкіх жыццёвых сытуацыях, на вырашэнне якіх мы марнуем шмат сілаў, часу, эмоцыяў, нам не хапае папросту ўспомніць з гісторыі прыклады тых, хто такія самыя сытуацыі з поспехам вырашалі. Гэта датычыцца і звычайных жыццёвых праблемаў, і праблемаў агульных, нацыянальных ці рэгіянальных. А ўшанаванне святых, павага, разгляданне іхніх подзвігаў, выкарыстанне іх падтрымкі, іх жыццё павінны дапамагаць і нам, і нашым кіраўнікам у самых складаных сытуацыях. Узоры святага жыцця, якое служыла карысці і духоўнаму развіццю нашых продкаў – вось крыніца, зь якой мы павінны браць вопыт і духоўныя сілы.

Таму нам хацелася б узгадаць пра святую Ядвігу. Нельга забывацца на ейны ўплыў на развіццё духоўнасці, на аб'яднанне хрысціянскіх народаў. Таксама жыццё Ядвігі зьяўляецца красамоўным узорам асноўных хрысціянскіх дабрадзействаў – пакорнасці, сумленьня, адданасці сваім абавязкам, сілы духа.

У сучаснай складанай сытуацыі развіцця стасункаў паміж нашай дзяржавай і суседнімі хрысціянскімі краінамі, варта звярнуцца да тых падзеяў, якія аб'ядналі духоўна і культурна блізкія народы пад яе ўладай і апекай. Ядвіга ня толькі зьяўляецца сымбалам еднасці Рэчы Паспалітай Польшчы і Вялікага Княства Літоўскага, дзякуючы ёй умацавалася духоўнасць і распаўсюджваліся хрысціянскія каштоўнасці.

Лёс у каралевы Ядвігі быў вельмі складаны. Яна нарадзілася у каралеўскай сям'і ў 1317 годзе. Яе бацька, кароль Вугор-

шчыны і Польшчы Людовік I Анжуйскі плянаваў ажаніць дачку з Аўстрыйскім эрцгерцагам Вільгельмам. І Ядвіга была б прымушаная пакінуць любімую Радзіму. Але вялікае гора, сьмерць старэйшай дачкі прымусіла караля перагледзіць свае пляны. Ён вырашыў, што адна ягоная дачка адзядзічыць вугорскую карону, а другая – польскую. Таму пасля сьмерці бацькі у 1382 годзе малая Ядвіга стала польскай каралевай. Кара-

навалі яе 15 лістапада 1384 года.

Кіраваць дзяржавай дзяўчынка самастойна не магла. І пытаньне аб ейным шлюбе было самым важным для польскіх магнатаў у тыя часы. Гэты шлюб вырашыў бы палітычную гісторыю ўсёй Эўропы, таму што матрыманіяльная аб'яднаньне было б асновай і палітычнага аб'яднаньня. І муж для маладой дзяўчынкі быў абраны не на падставе таго, хто падабаўся ёй асабіста, да каго ляжала сэ-

Каралева Ядвіга

рца каралевы, а пасля доўгіх абмеркаванняў лёсу краіны і карысьці для яе.

Таму было вырашана пажаніць малодзенькую Ядвігу зь Вялікім Князем Літоўскім Ягайлам, сынам Альгерда. Ён быў значна старэйшы за яе, але гэты шлюб быў бы падмуркам для аб'яднання роднасных, блізкіх народаў, абароны агульных інтарэсаў і духоўнага разьвіцця абодвух дзяржаваў. Таму Ядвіга згадзілася на яго, даючы прыклад самаадданасьці, веры і адказнасьці. Умацаваньне хрысьціянскіх каштоўнасьцяў у Вялікім Княстве Літоўскім было асноўнай яе мэтай, калі яна згаджалася на гэты шлюб, і гэта сталася вялікай заслугой яе жыцця.

Зразумела, што маладой дзяўчынцы было вельмі цяжка у сямейным жыцьці. Яны ніколі не бачылі адзін аднаго перад шлюбам. Муж быў значна старэйшы за яе, тым больш кажучь, што яны размаўлялі на розных мовах. Але Ягайла, які стаў каралём Польшчы Ўладыславам, і маладая каралева спадабаліся адзін аднаму, іх аб'ядналі павага і сымпатыя. Свайго жыцця Ягайла ўжо не ўяляў без Ядвігі, ушаноўваў яе і клапаціўся аб ёй.

Каралева была добра вядомая сваёй дабрывай, вучонасьцю і дабрадзейнасьцю. Яна дапамагала бедным, а таксама незадоўга да сьмерці прадала ўсе свае каштоўнасьці, накіраваўшы грошы на разьвіццё Ягелонскага ўнівэрсытэта ў Кракаве. Разам зь ёй Ягайла таксама пачаў паводзіць сябе сьціпла, апраўнаўся ў чорнае, ня піў віна. Яе вельмі любілі і ў Польшчы, і ў Княстве. Пра яе адданасьць

веры хадзілі легенды. Кажучь, што аднойчы, калі яна старанна малілася усю ноч у саборы на Вавэле ў Кракаве, тагачаснай сталіцы Польшчы, Хрыстус з драўлянага крыжа загаварыў зь ёй.

Але доўга пражыць ёй не давялося. Ядвіга, Польская каралева, памерла ва ўзросьце 28 гадоў пры родах. Для мужа гэта была такая страта, што ён хацеў адмовіцца ад Польскай кароны, кажучы, што безь любімай Ядвігі яна яму не патрэбная. Але яму адмовілі, бо на ім была адказнасьць за народ, за вялікую дзяржаву.

Калі памерла Ядвіга, яе пахавалі з простым драўляным шарам і драўляным жэзлам замест скіпетра і дзяржавы ў гонар яе сьціпласьці. А за заслугі перад народамі Польшчы і Вялікага Княства Літоўскага, яна была бэатыфікаваная ў 1986 годзе, а ў 1997 годзе Папа Ян Павал II кананізаваў яе. Дзень памяці сьвятой каралевы Ядвігі касьцёл адзначае 16 кастрычніка.

Алена АРЦЁМЕНКА

Папскія Кароны для Маці Божай Браслаўскай

У наступным годзе 22 жніўня, у дзень успаміну Найсьвяцейшай Панны Марыі Каралевы, у Браслаўскім санктуарыі Маці Божай Валадаркі Азэраў адбудзецца ўрачыстая карнацыя цудоўнага абраза Маці Божай Браслаўскай папскімі каронамі. Ва ўрачыстасьці прымуць удзел прадстаўнікі Апостальскай Сталіцы.

Гэтай вялікай падзеі будзе папярэднічаць грунтоўная падрыхтоўка. Для ўмацаваньня і аднаўленьня веры і пабожнасьці сярод вернікаў на працягу ўсяго года ў Віцебскай дьяцэзіі будуць праводзіцца рэкалекцыі, плэнэры, парафіяльныя місіі, пілігрымкі і іншыя мерапрыемствы.

Кожны месяц сьвятары і вернікі аднаго з дэканатаў Віцебскай дьяцэзіі (дьяцэзія складаецца зь дзесяці дэканатаў) будуць наведваць санктуарый у Браславе, каб аддаць пашану Маці Божай у абразе Валадаркі Азэраў.

На працягу ўсяго часу падрыхтоўкі да гэтай урачыстай падзеі вернікі Віцебскай дьяцэзіі будуць мець магчымасьць маліцца перад копіяй абраза Маці Божай Браслаўскай у сваіх дамах.

Матэрыял падрыхтаваны паводле парталу www.Catholic.by

Сьвяты Апостал Тамаш

Існуе легенда, што адзін з апосталаў быў вонкава падобны на Езуса Хрыста. Часта гэтага вучня Пана завуць Блізнюком. Аднак, больш за ўсё гэты чалавек вядомы як апостал Тамаш.

Мабыць, першае, што прыходзіць на розум калі мы чуем імя Тамаш – гэта нявера. Вобраз апостала Тамаша стаўся знакам сумневу і маладушнасці. Выраз „Тамаш няверны” ператварыўся ў агульнай назвай для недаверлівага суразмоўцы. Сёньня мы ўспрымаем Тамаша як рэфлектуючага інтэлігента, які стала сумняваецца, не давярае Богу. Але давайце паспрабуем разабрацца, ці справядліва такое меркаваньне да гістарычнага Тамаша, апостала з дванаццаці.

Сьвяты апостал Тамаш нарадзіўся ў галілейскім горадзе Панаэдзе і быў простым рыбаком, якога, як вядома, паклікаў Хрыстус. Айцец Аляксандар Мень сьцьвярджае, што старажытнае адданьне мянуе яго Юдай (не Іскарыётам). Тамаш намаляваны ў Эвангельлі чалавекам, схільным да сумневаў, але ў той жа час глыбока любячым Езуса. Як і Пётра, ён, у цяжкую хвіліну, не вагаючыся, выказаў гатовасць ісьці зь Ім на сьмерць.

Сьвяты апостал Тамаш заснаваў хрысьціянскія Цэрквы ў Палестыне, Мэсапатаміі, Парфіі, Этыёпіі і Індыі. За навяртаньне да хрысьціянства сына і

жонкі кіраўніка індыйскага горада Меліапару сьвяты апостал быў кінуты ў вязьніцу, дзе яго катавалі і неўзабаве пакаралі сьмерцю. Сёньня ў Індыі ёсць хрысьціяне, якія завуць сябе хрысьціянамі апостала Тамаша, што ўжо само кажа аб маштабах

асобы гэтага апостала.

Па паданьню, адзін з сыноў цара Муздьязапаўувар’яваньне. Цар быў надзвычай засмучаны хваробай сына і задумаў адкрыць магілёну сьвятога апостала з мэтай узяць адну з костак яго цела і прывязаць яе свайму сыну на шыю. Калі цар жадаў зрабіць гэта, яму зьявіўся ў сьне

сьвяты Тамаш і сказаў: Жывому ты ня верыў, ці ад памерлага думаеш знайсці дапамогу? Але не заставайся ў сваёй няверы – і Пан мой Езус Хрыстус будзе да цябе міласэрны. Гэты сон яшчэ больш узмацніў жаданьне цара адкрыць магілёну апостала.

Адправіўшыся да месца пахаваньня сьвятога, Муздый адкрыў дамавіну, але мошчаў апостала там не знайшоў, бо адзін хрысьціянін, таёмна ўзяўшы сьвятыя мошчы, панёс іх у Мэсапатамію і там паклаў у належным месцы. Узяўшы зямлі з таго месца, цар прывязаў яе да шыі сына свайго, кажучы: – Пане Езу Хрысьце! Малітвамі апостала Твайго Тамаша вылечы сына майго, і я паверу ў Цябе. І нячыцік адразу выйшаў з сына царскага, і хлопец акрыяў. Тады цар Муздый паверыў у Хрыста і з усімі сваімі вельможамі прыняў Вадохрышча ад сьвятара Сыфора.

У Бібліі ўсё эвангелісты згадваюць апостала Тамаша, але толькі Ян кажа аб ім асобна. Магчыма, Ян ведаў гэтага чалавека лепш, чым іншыя вучні, што і давала яму права казаць больш. Эвангельле – не сярэднявечны раман, у ім няма падрабязнай характарыстыкі зьнешнасці чалавека. Але калі чытаць уважліва, то можна знайсці апісаньне характару апостала Тамаша, яго праўдзівага аблічча.

працяг на 8 стар.

CZYTAĆ I MODLIĆ SIĘ

Pro Ducha wi tego

Zanim rozpoczniesz lekturę Pisma Świętego, proś Ducha Świętego, aby zstąpił na ciebie, aby „otworzył oczytwojego serca”, aby ci objawił oblicze Boga nie w widzeniu, ale w świetle wiary. Proś z przekonaniem, że będziesz wysłuchany, ponieważ Bóg daje zawsze Ducha Świętego temu, kto Go wzywa z pokorą i uległością. Jeśli chcesz, możesz prosić w ten sposób:

Boże nasz, Ojczy światłości! Ty posłałeś na świat swojego Syna, Słowo, które stało się Ciałem, aby ukazać się nam, ludziom. Ześlij teraz Twojego Ducha Świętego na mnie, abym mógł spotkać Jezusa Chrystusa w tym Słowie, które pochodzi od Ciebie, abym Je rozpoznał dogłębnie, a poznając, ukochał Je jak najmocniej i w ten sposób doszedł do szczęśliwości królestwa. Amen

We Biblii i czytają

Biblia leży przed tobą: nie jest to zwykła książka, ale Księga, która zawiera Słowo Boże; poprzez nią Bóg chce dziś mówić do ciebie osobiście. Czytaj tekst uważnie, powoli i wiele razy, czy to fragment z lekcjonarza, czy kolejny fragment którejś z ksiąg biblijnych, starając się słuchać Go całym twoim sercem, całym twoim rozumem, całą swoją istotą. Cisza wewnętrzna, cisza zewnętrzna, koncentracja niech towarzyszą twojej lekturze i niech zamieniają ją w słuchanie.

Szukaj poprzez medytację

Rozważaj tekst swym rozumem oświeconym światłem Bożym. Pomagaj sobie ewentualnie odpowiednimi narzędziami: konkordancją biblijną, komentarzami patrystycznymi, duchowymi, egzegetycznymi, szukając głębokiego i szerokiego zrozumienia tego, co „napisano”. Pozwól, aby twoje zdolności intelektualne skłoniły się przed wolą Bożą, przed Jego orędziem. Nie zapomnij, że Biblia jest jedyną Księgą, a więc: wyjaśniaj pismo przez pismo, szukając zawsze Chrystusa umarłego i zmartwychwstałego,

który jest centrum każdej stronicy i całej Biblii. Prawo, prorocy, apostołowie zawsze mówią o Nim. Ewentualnie odczytaj ponownie tekst, szukając głębi orędzia, Jego echa w sobie. „Przeżuwać” słowa w swym sercu, odnoś orędzie tekstu do siebie, do twojej sytuacji, nie popadając w psychologizm i kończąc rachunkiem sumienia. Naucz się dziwić, pozwól się przyciągać przez Słowo. Patrz na Chrystusa, odzwierciedlaj Chrystusa w sobie i nie patrz zbyt w siebie samego: On cię przemienia.

Módl się do Pana, który mówi do ciebie

Teraz, napełniony Słowem Bożym, mów do twego Pana, a raczej odpowiadaj Mu na zaproszenie, na inspirację, na wezwania, orędzia, powołania, jakie zwrócił do ciebie w swoim Słowie zrozumianym w Duchu Świętym. Módl się szczerze i z ufnością, bez lęku, bez zbyt wielu ludzkich słów. Jest to właściwy moment uwielbienia, dziękczynienia, wstawiennictwa. Nie zatrzymuj spojrzenia na sobie samym, ale daj się przyciągnąć przez Oblicze Pana poznane w Chrystusie, naśladuj Go na Jego drogach, nie wchodząc w głąb siebie. Niech twoje zdolności twórcze, wrażliwość, emocje, wspomnienia pozostaną wolne. Włącz je w służbę Słowa, w posłuszeństwo Bogu, który przemówił do ciebie.

Kontempluj

W przymierzu z Panem staraj się Jego oczyma patrzeć na wszystkie rzeczy, na siebie samego, na innych, na wydarzenia, na historię, na stworzenia całego świata. Kontemplacja to oglądanie wszystkiego i wszystkich oczyma Boga. Jeżeli wszystko widzisz i osądzasz oczyma Boga, to zaznasz pokoju, a zwłaszcza odczucia (wyłączonego) myślenia o wielkości Boga. Wszystko jest łaską i wszystko dokonuje się w perspektywie objawienia miłości Bożej. Jest to godzina nawiedzenia Słowa. Słowa, które jest niewyrażalne, niewysłowione, dla każdego inne, a jednak dające się doświad-

czyć. Pan wlewa w twoje serce pewną niezdolność do ciągłej refleksji, do medytacji nad Słowem w sposób rozumowy i udziela ci pewnego rodzaju uczestnictwa w ogniu komunii i miłości ponad wszelkimi rzeczami, ponad tym, co wypowiedziane i ponad milczeniem.

Zachowaj Słowo w swym sercu

Zachowaj w sercu Słowo tak jak Maryja, Niewiasta słuchająca. Zachowaj, strzeż, wspominaj otrzymane Słowo. Przywołuj je w różnych godzinach dnia poprzez wspomnianie przemodlonego fragmentu, a choćby tylko jakiegoś wersetu, który przychodzi ci na myśl. Jest to wspomnianie Boga, które może nadać wielką spójność twojemu dniu, twojej pracy, twojemu odpoczynkowi, twojemu życiu społecznemu i twojej samotności. Staraj się ożywić ziarno Słowa złożonego w tobie, jeśli wydaje ci się, że osłabłeś i bądź czujny, by Słowo towarzyszyło ci przez cały dzień.

Słuchanie to posłuszeństwo

Jeśli naprawdę słuchałeś Słowa, powinieneś realizować w świecie, pośród ludzi, pośród braci to, co ci Bóg powiedział. Słuchanie to posłuszeństwo, a zatem przyjmij konkretne, praktyczne postanowienie oparte na twoim powołaniu i twojej pozycji wśród ludzi, i pozwól, aby Słowo zawsze miało pierwszeństwo i centralne miejsce w twoim życiu. Staraj się zatem realizować Słowo Boże, aby nie zostać potępionym przez Tego, który będzie cię sądził, nie za to, co usłyszałeś, ale według tego, co wprowadziłeś w czyn w całym twoim życiu osobistym, społecznym, zawodowym, politycznym czy kościelnym. Do ciebie należy, abyś uwierzył i przez wiarę okazał w sobie owoce Ducha: „miłość, radość, pokój, cierpliwość, uprzejmość, dobroć, wierność, łagodność i opanowanie” (Ga 5,22). A doznasz wielkiej radości w miłości i miłosierdzia.

Верасень 2008

Нядз.	Пан.	Аўт.	Сер.	Чацьв.	Пятн.	Суб.
	1	2	3	4	5 бл. Тэрэзы з Калькуты	6
XXIII звычайная нядзеля	7 Нара- дзёньне. НПМ	8	9	10	11	12 Найсв. Імя Марыі
Узвы- шэньня св. Крыжа	14 НПМ Балеснай	15	16	17	18 св. Станіслава Косткі	19
XXV звычайная нядзеля	21	22	св. Айца Піо	23	24	25
XXVI звычайная нядзеля	28	29	св. Гераніма	30		
					26 св.св. Кузьмы і Дам'яна	27

працяг, пачатак
на 6 стар.

Сьвяты Апостал Тамаш

Упершыню мы сустрэаем Тамаша ў сцэне, якая папярэднічае ўваскрэсьню Лазара: „Тады Езус сказаў ім найпрост: Лазар памёр; і цешуся за вас, што Мяне не было там, каб вы паверылі; але пайдзем да яго. Тады Тамаш, інакш званы Блізньнюк, сказаў вучням: пойдзем і мы памрэм зь ім”. Заўважце, менавіта Тамаш выяўляе сваю адданасьць і гатовасьць памерці ў імя Госпада. Нягледзячы на тое, што Тамаш пераважна прысутнічае на заднім пляне, на тое, што ён мала выказваецца, ён застаецца дзіўна дакладным у сваіх выказваньнях вучнем.

Далей мы сустрэаем Тамаша, калі Езус паведамляе, што хутка растанецца з апосталамі. Тады Тамаш кажа: „Пане, ня ведаем, куды Ты ідзеш, і як можам мы ведаць шлях?” - гэтыя словы апісваюць натуру суцэльную, гатовую да самахвяраваньня. „Я есьць Дарога, Праўда і Жыцьцё”, - адказвае Хрыстус, і Тамашу досыць такога адказу. Ён давярае Езусу.

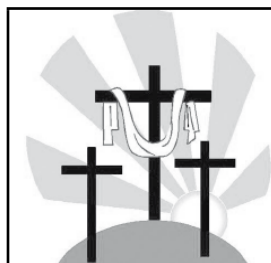
Трэцяя сцэна, дзе зьяўляецца Тамаш - калі паведамлілі аб уваскрэсьненьні Хрыста. Мусіць, гэтае самае цікавае месца з удзелам Тамаша. І - самае спрэчнае. Тамаш, пачуўшы сьведчаньні іншых апосталаў, кажа: „калі не ўбачу на руках Ягоных ранаў ад цьвікоў... і не ўкладу рукі маёй у Ягоныя рабрыны - не паверу...”. Менавіта гэтымі словамі мы апісваем чалавека, які сумняваецца і недаверлівы. Але давайце ўявім: як бы мы сябе павялі, калі пасья сьмерці дарагога нам чалавека хтосьці прыйшоў і сказаў, што бачыў яго на вуліцы... Гэтая рэакцыя суцэль нармалёвая, асабліва ўлічваючы тое, у якой эмацыйнай напрузе знаходзіліся ўсе вучні. Але навошта Тамашу дотык, навошта яму трэба ўкласьці рукі ў раны Пана? Гэта сакральнае жаданьне кожнага хрысьціяніна - дакрануцца да Бога, быць побач зь Ім. „Падай палец твой сюды і паглядзі рукі Мае; падай руку тваю і ўкладзі ў рэбры Мае; і ня будзь нявернікам, але вернікам”,

кажа Езус, явіўшы сябе перад Тамашам. Езус не вінаваціць яго і ня крыўдзіцца, Ён ведае, што Тамаш - глыбокаадданы вернік і чалавек. І Тамаш, перапоўнены любові і веры, адказвае: „Пан мой і Бог мой” - гэта першая поўная фармулёўка вялікай сутнасьці Езуса Хрыста. Для Тамаша ня цяжка верыць, яму неабходна сустрэцца з Хрыстом, дакрануцца да Яго. Тамаш не сьпяшаецца прыняць чужую веру. Ён шукае сваю.

Сьвяты апостал Тамаш, Блізньнюк - прыклад духоўнага самавызначэньня, узыходжаньня з дапамогай Божай ад няверы да веры, ад ваганьняў і слабасьці - да подзьвігу і споведзі.

Так і мы, сёньняшнія каталікі, павінны палымяна жадаць прысутнасьці Госпада і цьвёрда верыць у нашу зь Ім сустрэчу. Каб прыкласьці сваю руку ў Ягоную рану...

Аляксандар ЦАРКОЎСКИ

PATER NOSTER

газэта ствараецца хрысьціянскай моладзьдзю

Заснавальнік - кс. Леанард Акалатовіч; галоўны рэдактар - Алесь Карцель; выпускны рэдактар - Алена Арцёмьенка; макетоўшчык, карэктар - Алесь Карцель. Адрас: 247210, Гомельская вобл., г. Жлобін, вул. Юных піанэраў, 24. Тэл./факс: (02334) 2-94-84. GSM: (029) 630-87-79. e-mail: centrum.pn@gmail.com. Выдаецца зь ліпеня 2004 г. на беларускай мове (клясычны правапіс). Надрукавана на ксэраксе. Наклад: 299 асобнікаў.

штомесяцовы бюлетэнь парафіі
сьвятога Казіміра ў Жлобіне